

Bosch-album

KORONÁZÁS TÖVISSSEL

*Ez itt, e sunyin vigyorgó, kinek kalapjába
nyílvessző szúrva, e nagybotos gazember, ez G. B.,
szomszédom, ki elpáholt egyszer szörnyen, kéjelegve,
vérszopó pióca, mögötte meg
besúgója, megenné a sz...t is G. B. parancsára,
ez pedig itt, e vaskesztyűs, rühes vén dög,
nyomorult sátánfajzat, aszott
egérbajszú róka: boltos, ki véremért sem
adott hitelbe fél rőf vásznat,
hogy kis híján guta végzé be sorsomat,
és ez az uzsorás — kifulladás! —, mondani
hiénaságait nem bírom, fényes vonalak
villámlanak meredő szemem előtt, isten
napja nem sütött soha nagyobb gazemberre,
palástja alatt fegyver, rothadt bűzű lélek,
— — — ez meg itt, eme borzas, hát igen, én vagyok,
Bosch Jeromos, mit mondjak magamról,
mit mondhatnék, élő por, csak állok sokszor így,
semmibe meredve, semmibe, mely világ,
szomorú dolog ez, nem is tartozik másra — — —
s végül Krisztus urunk ezzel a koronával,
csak állt s nem szólt semmit, túrt szótalan,
gondolok én erről valamit, de ki nem mondom,
nem félelem miatt, ám bännám, ha kiderülne,
e sokfülű világban inkább hallgatok.*

ÉLVEZETEK KERTJE

(JOBBI OLDALI TÁBLA)

A ZENÉS POKOL

*Élnek még a felebarátok, de már
nem mind, s aki él, annak is
szája köré torz ránc keseredik,
ijedelemfintor — látva a
karmoscscőrös páncélpillangómadarokat, a
kátrányfolyón korcsolyázó gyanútlanokat, kiket
korcsolyás kanalasgémborz kerülget,
fegyverrel a vállán, s látva, hogy
van akit egészben nyelt le (nyilván:
keresztényeket) a fagyökérmű*

madárbéka (vagy békamadár), ki
 trónol fejek fölé magasodó, lyukas
 pápatrónján, s a fején fémfazék, és a
 lábai rézedényben, s míg a
 kárhozottak feje már a szörny
 szájában, seggükből addig sebesen
 kiröppennek a lélek (vagy a bűnök?)
 fekete madarai — megtisztulás! —, és
 végül kitojja őket az ocsmány, és
 ki fejjel, ki lábbal lefele zuhan az
 okádás és az arany trónalatti
 mélységes gödrébe, és a
 nők fején szerencsejátékkocka,
 a comb, az ágyék, a mell, a száj fölött, és
 van kinek denevérfüle nőtt az
 esztendő során, és íme a férfi, akit
 főkötős disznó ölelget, csókol, és
 némelyeknek alfelébe fuvola dugva, és
 zenei jelek mások tomporán,
 melyekről vöröslila békaembermajom
 „dalolja le” a dallamot, és
 itt vannak a páncélleopardkutyák, amint
 hörögve tépik ki a
 földreterítettek torkát, és a
 búvársisaknövény élőágujjai, amint
 átölelik a csóré asszonyt (szüzet?), és a
 karddal támadó, homorúpajzsos
 hörcsögsarkantyús, ki a
 legyőzött férfiú tenyerét
 törrel deszkához szegzi, és a
 kampósbotos óriásnyúlfehér,
 meztelen nőt lógatva fejjel lefelé,
 és fejét aláejti a kobozrakötözött,
 és a hárfárafeszített mintha
 el akarna szállni innen a boldogságba,
 de vágy marad vágya csupán, és
 nem menekülhet már az sem, akit
 dobba zárt a doboló cserebogárlepke,
 és akit átölelt az acélvakondok, és akit
 kineveztek harangnyelvembernek,
 és ördög rángatja a harangkötelet, míg a
 szerzetesek szent könyvben lapoznak,
 és nem szabadul akinek halmadár dalol,
 és akik — inkvizítorok, aggszűzek,
 madárdisznókarmesterek — körbesétáltatják
 a remegő mezteleneket a vörös
 bőrdudabálvány körül, a lapos,
 valószerűtlen kerek téren, s hát még
 azok akiket nyolcasával
 döftek át a hatalom mindig bosszús

angyalai, vagy bezártak a
nyomorító fémhengerbe, százakat,
ezreket, és aki kint is maradt,
hét véreb marja azt, és
hiába páncélja: zászlója alá hanyatlik,
és vége a nőknek, akiken kövér
plébánosok lovagolnak, és vége a
nőkön lovagló pókhasú plébánosoknak,
s nem menekülnek az árbocmagasbahágók,
az akasztanikészülők, és hiába
issza le magát bárki — nem felejthet, és
az összeesküvők nagy belsejében
mondják el titkos esküjük, és
két hatalmas fülkagyló
maga alá temet tömegeket,
mezteleneket nyom agyon, s csak
arra törekszik mind, hogy beemeljék
e fülbe őt is, hogy meneküljön, és
jönnek a csőré védteleneket hajtó
pókmadárvitézek, ijjal vállukon, és
odább a kénkövestőbafullasztó seregek,
és a háttérben
ostromlott égő városok, és
a középpontból
egy emberarc néz reánk.

A TÉKOZLÓ FIÚ

És mégis: elmenni otthonról oly nehéz,
hátunkon batyu kacatjainkkal, kés oldalunkon,
visszapillantván megtörök szemünk fénye,
kalapunk lengetjük, vén fán bagoly huhog,
vályúnál: marasztaló malaclebzselés,
tehén bög, tört ablakból néz utánunk anyánk,
ereszen kalitka lóg, benne fogoly madár,
ne voníts hű eb, minden hiába már,
tetőről cserép siklik csörögve, rossz jel ez,
lábunk fölsebezve, és senki sem integet,
már van ki munkába kezd a ház előtt,
ajtóban katona csókol ifjú nőt,
már minden megél itt nélkülünk,
s vonz vak messzeség,

Uram, légy velünk.